

Örök érvényű feladatok

Urunk mennybemenetelének ünnepén a Máté-evangélium nem szól egy szót sem a mennybemenetelről. (A többi evangéliumot tekintve is csak Márk és Lukács bizonyos kézírataiban olvashatunk erről, de az ő leírásukban is eltérő módon és helyszínen történik ez az esemény.) Mégis ezekkel a mondatokkal zárul a Máté által írott örömmüzenet, és itt szól Jézus utoljára a tanítványaihoz. Érzékelhető, hogy búcsúzkodik: szavaival célt és biztatást kíván adni övéinek. Ezek a célok túlmutatnak a feltámadáson és a mennybemenetelen, mert nem krisztológiai hit-tartalmakról szólnak. Hanem miről? Jézus mindenkori követőinek hétköznapi és örök feladatairól.

„Menjete el, és tegyetek tanítvánnyá minden nemzetet!” Maga Jézus korábban úgy nyilatkozott, hogy *„csak Izrael házának elveszett juhaihoz”* szól az ő küldetése (Mt 15,24). Talán a húsvéti élmény, talán valami más tapasztalat tágitotta ki számára a további tanítványok lehetséges körét, mindenesetre a minden nemzet fogalmába a világon élő összes ember beletartozik. A felszólítás pedig nemcsak Péternek és társainak szólt – és ma sem csak a papokra vonatkozik. Egész keresztény életünk lényege annak felismerése, hogy tanítványok vagyunk, és hogy tanítóvá kell válnunk, azaz tovább kell adnunk Jézus örömmüzenetét.

„Merítsétek alá őket az Atya és a Fiú és a szent Lélek nevében!” A keresztre való felszólítás az iménti, tanítványgyűjtésre szóló felhívás kiegészítése. Sokat lehetne töprengeni rajta, hogy ezt a felszólítást miként ültette gyakorlatba a keresztény történelem. Sosem lett volna szabad senkit a maga meggyőződése ellenére, vagy akár tudatlansága és tehetetlensége kihasználásával megkeresztelni! Talán érdemes lett volna (és érdemes lenne ma is) észrevenni a helyes sorrendet: először tanítvánnyá tenni/válni, és csak utána megkeresztel(ke)dni. Kényszer nélkül, belső meggyőződésből!

„Tanítsátok őket mindannak megtartására, amit megparancsoltam nektek!” Számomra e mondat tartalma Jézus morális üzenete: a Hegyibeszéd, a Főparancs, az Újparancs. Csupa erkölcs, semmi dogmatika. Nem arra figyelmezteti tanítványait az utolsó szavaival, hogy higgyenek az ő isteni lényében, a feltámadásában, a megváltásban, az Isten haragjának kiengesztelésében. Inkább arra inti őket, ami nekünk is örök feladat életünk végéig: megtartani és megélni azt a tanítást, amely az osztozó, szolgáló és ellenséget nem ismerő szeretetről szól.

Ha pedig mi kitartunk e tanítás mellett, akkor bízhatunk benne, hogy Jézus is kitart mellettünk – a világ végezetéig!

Bajnok Dániel, Budapest